

Lena Dunham



ΔΕΝ
ΕΙΜΑΙ
ΤΕΤΟΙΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ **GIRLS**



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: NOT THAT KIND OF GIRL
Από τις Εκδόσεις Random House, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δεν είμαι τέτοιο κορίτσι**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lena Dunham

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κάσσυ Μπουλούκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευαγγελία Δημητριάνακη

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Lena Dunham, 2014

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Autumn de Wilde

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0804-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0805-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Lena Dunham



**ΛΕΝ
ΕΙΜΑΙ
ΤΕΤΟΙΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ**

*Μετάφραση:
Κάσου Μπουλούκου*



Στην οικογένειά μου, φυσικά

Και στη Νόρα

*Και στον Τζακ, που είναι
όπως ακριβώς τον περιέγραψε*

Στο βάθος της ψυχής της πάντως περίμενε κάτι. Σαν τους απελπισμένους ναύτες, ζητούσε, περιφέροντας το βλέμμα της στην άδεια ζωή της, να δει πέρα μακριά στον ορίζοντα της καταχνιάς κάποιο άσπρο άρμενο. Δεν ήξερε ποιο θα ήταν τούτο το πανί, ο αγέρας που θα το φυσούσε ως εκείνην, σε ποιο γιγλό θα την έφερνε, αν θα ήταν βάρκα, αν θα ήταν τρικάταρτη φρεγάδα, φορτωμένη άγχος ή γεμάτη ως την τηλεβοθυρίδα με χαρές. Αλλά κάθε πρωί, σαν ξυπνούσε, ήλπιζε πως αυτή θα ήταν η μέρα της.

– ΓΚΙΣΤΑΒ ΦΛΟΜΠΕΡ, *Μαντάμ Μποβαρύ*

Πόσο γρήγορα μετατρέπεις την ενέργεια που σου προσφέρει η ζωή σε αναδιπλωμένα τόξα της τέχνης.

– η επίπληξη από τον ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Εισαγωγή

Είμαι είκοσι χρόνων και μισώ τον εαυτό μου. Τα μαλλιά μου, το πρόσωπό μου, την πλαδαρή κοιλιά μου. Την τρεμουλιαστή φωνή μου, τα υπερευαίσθητα ποιήματά μου. Τον τρόπο που μου μιλούν οι γονείς μου – σε ελαφρώς ανώτερο επίπεδο από ό,τι στην αδελφή μου, λες και είμαι κάποιος δημόσιος υπάλληλος που τρελάθηκε ξαφνικά και, αν ζοριστεί πολύ, μπορεί να ανατινάξει τους ομήρους που κρατά δέσμιους στο υπόγειό του.

Έχω καλύψει αυτό μου το μίσος με ένα είδος επιθετικής αυτοαποδοχής. Έχω κόψει τα μαλλιά μου χαιτή και τα έχω βάψει κίτρινα φωσφοριζέ, θυμίζοντας περισσότερο φωτογραφίες έφηβων μητέρων της δεκαετίας του 1980, παρά μοντέρνα και όμορφη κοπέλα. Φοράω γυαλιστερά, ελαστικά κολάν σε χρώματα επίσης φωσφοριζέ, που αγκαλιάζουν όλα τα άσχημα μέρη του σώματός μου. Με τη μητέρα μου τσακωθήκαμε πολύ, όταν επέλεξα να φορέσω ένα μπλουζάκι με στάμπα μια μπανάνα, η οποία άφηνε ακάλυπτη την κοιλιά μου, και ένα ροζ κολάν, τότε που πήγαμε στο Βατικανό, προκαλώντας τον αποτροπιασμό και τη δυσαρέσκεια των ευλαβών τουριστών.

Ζω σε έναν κοιτώνα που μέχρι πρώτινος ήταν οίκος ευημερίας για ηλικιωμένους με χαμηλό εισόδημα και δε μου αρέσει να σκέφτομαι πού μπορεί να βρίσκονται τώρα. Η συγκάτοικός μου έχει μετακομίσει στη Νέα Υόρκη για να εξερευνήσει τη μαγειρική «Από το Αγρόκτημα στο Πιάτο» και τον λεσβιασμό, έτσι είμαι μόνη, σε μια ισόγεια γκαρσονιέρα, κάτι που απολάμβανα ως τη νύχτα που μια παίκτρια του ράγκμπι έσπασε την πόρτα και την έβγαλε από τους μεντεσέδες, και όρμησε στον κοιτώνα για να επιτεθεί στη φιλήδονη φιλενάδα της. Έχω αγοράσει ένα βίντεο και ένα ζευγάρι βελόνες για πλέξιμο, και περνώ τα περισσότερα βράδια μου στον καναπέ, πλέκοντας ένα κασκόλ για ένα αγόρι που μου αρέσει, ο οποίος φρίκαρε και τα παράτησε όλα. Έχω κάνει δύο ταινίες μικρού μήκους, τις οποίες ο πατέρας μου χαρακτήρισε «ενδιαφέρουσες, αλλά εκτός θέματος» και, επειδή είμαι εντελώς άχρηστη ως συγγραφέας, ξεκίνησα τη μετάφραση ποιημάτων από γλώσσες που δε μιλώ, μάλλον ως είδος σουρεαλιστικής άσκησης, με σκοπό να εμπνευστώ, αλλά και να μη σκέφτομαι διεστραμμένα, να μην κλωθογυρίζω στο μυαλό μου ασυναίσθητες σκέψεις, τύπου είμαι φρικτή. Ως τα είκοσι εννιά μου, θα βρεθώ έγκλειστη σε ψυχιατρικό νοσοκομείο. Θα είμαι πάντα ένα τίποτα.

Αν με δείτε σε πάρτι, δε θα με αναγνωρίσετε. Όταν βρίσκομαι με κόσμο, φαίνομαι ανέμελα χαρούμενη και είμαι ντυμένη στην τρίχα, με ρούχα από καταστήματα που πωλούν μεταχειρισμένα και ψεύτικα νύχια, ενώ ταυτόχρονα προσπαθώ να καταπολεμήσω την υπνηλία που μου προκαλούν τα 350 mg των φαρμάκων που παίρνω κάθε βράδυ. Χορεύω πολύ, γελώ πολύ με τα δικά μου αστεία και κάνω περιστασιακές αναφορές για το αιδούιό μου, σαν να είναι αυτοκίνητο ή συρταριέρα. Πέρυσι κόλ-

λησα λοιμώδη μονοπυρήνωση, αλλά δεν έγινα εντελώς καλά. Πού και πού, ένας από τους αδένες μου πρήζεται και γίνεται σαν μπάλα του γκολφ, και εξέχει από τον λαιμό μου όπως οι βίδες που κρατούν το κεφάλι του Φράνκενσταϊν στη θέση του.

Έχω φίλους: μια ομάδα από ευγενικές κοπέλες των οποίων τα ενδιαφέροντα (μαγειρική, κατασκευή λουλουδιών από πεπισμένο χαρτί, κοινοτική οργάνωση) δε με συγκινούν. Νιώθω ενοχές γι' αυτό και αισθάνομαι ότι η αδυναμία μου να πηγαίνω στο σπίτι μαζί τους αποδεικνύει, αδιαμφισβήτητα, ότι δεν αξίζω. Γελώ, συμφωνώ, προφασίζομαι λόγους για να γυρίζω στο σπίτι νωρίς. Έχω τη βασανιστική αίσθηση ότι οι αληθινοί φίλοι μου με περιμένουν πέρα από το κολέγιο, ασυνήθιστες γυναίκες, με φιλοδοξίες τόσο μεγάλες όσο τα παραπτώματα του παρελθόντος τους, με μαλλιά μαζεμένα ψηλά, δραματικές σαν θάμνοι κλαδεμένοι σε εντυπωσιακά σχήματα κάπου στις Βερσαλιές, που ποτέ δε λένε «λες πολλά» όταν αναφέρεις ένα ερωτικό όνειρο για τον πατέρα σου.

Έτσι, όμως, ένωθα και στο λύκειο: ότι οι δικοί μου άνθρωποι είναι από κάπου αλλού και ότι θα με αναγνωρίσουν όταν με δουν. Θα με συμπαθήσουν τόσο πολύ, που δε θα έχει καμία σημασία αν αγαπώ τον εαυτό μου. Θα δουν τα προτερήματά μου, θα με βοηθήσουν να τα δω και εγώ.

Το Σάββατο, παίρνουμε το παλιό Nolvo μιας φίλης και πηγαίνουμε σε ένα κατάστημα με μεταχειρισμένα, όπου αγοράζουμε μικροπράγματα που έχουν τη μυρωδιά άλλων ανθρώπων, και ρούχα που πιστεύουμε ότι θα συμπληρώσουν τα δικά μας. Όλες θέλουμε να μοιάζουμε στις ηρωίδες των τηλεο-

πτικών σειρών που βλέπαμε όταν ήμασταν μικρές, στις έφηβες που θαυμάζαμε όταν ήμασταν παιδιά. Όμως, τα παντελόνια δε μου κάνουν, εξόν από όσα βρίσκω στο τμήμα με ρούχα εγκυμοσύνης, οπότε περιορίζομαι στα φαρδιά φορέματα και στα πουλόβερ με αλλόκοτες στάμπες.

Κάποιες φορές, οι συνδυασμοί που κάνω είναι αξεπέραστοι: ροδακινί κοστούμι σε ανδρικό στυλ, με σχεδόν αδιόρατους λεκέδες από καφέ, κολάν με τρισδιάστατα σχέδια κατά μήκος, στο πλάι, και μπότες ειδικά φτιαγμένες για ανθρώπους που τα πόδια τους έχουν διαφορετικό μέγεθος. Άλλες μέρες, βέβαια, φαίνομαι λιγότερο ασουλούπωτη. Φοράω Keds με σχέδια και σκισμένα κομπινεζόν. Εκείνες τις μέρες, περιφέρομαι στο τμήμα με τα βιβλία αυτοβοήθειας για πιο ομαλό χωρισμό, οδηγούς «Φτιάξ' το μόνος σου», ακόμα και πεταμένα σημειωματάρια, και παλιά, οικογενειακά άλμπουμ.

Ρίχνω μια ματιά στα σκονισμένα ράφια που θυμίζουν συλλογή βιβλίων κάποιας δυστυχημένης, ίσως και αμόρφωτης οικογένειας. Αγνώ τις συμβουλές για γρήγορο πλουτισμό, σταματώ για λίγο στην αυτοβιογραφία της Μις Πίγκι και χαζεύω ένα βιβλίο με τίτλο *Αδελφές: Το δώρο της αγάπης (Sisters: The gift of Love)*. Όταν, όμως, φτάσω σε εκείνο το βιβλίο με το μαλακό εξώφυλλο και τις κιτρινισμένες, σχεδόν πράσινες σελίδες, σταματώ. Πρόκειται για ένα αντίτυπο του βιβλίου *Πώς να τα αποκτήσεις όλα (Having it All)*, της Έλεν Γκέρλι Μπράουν, που χαμογελά στο εξώφυλλο, γερμένη στο τακτοποιημένο γραφείο της, φοράει ένα δαμασκηνί κοστούμι με βάτες, μαργαριταρένιο κολιέ, και χαμογελάει λες και τα ξέρει όλα.

Δίνω τα εξήντα πέντε σεντς που πρέπει να πληρώσω για να πάρω το βιβλίο στο σπίτι μου. Στο αυτοκίνητο, το δείχνω στις

φίλες μου, σαν να είναι ακόμη ένα διακοσμητικό για το ράφι με τα κιτς τρόπαιά μου και τις φωτογραφίες με παιδιά αγνώστων από το Σίαρς*. Αυτό είναι το χόμπι μας: συλλέγουμε αντικείμενα που κάποτε ήταν σημαντικά για κάποιους και τα εκθέτουμε, ως αποδείξεις γι' αυτό που δεν πρόκειται ποτέ να γίνουμε. Ξέρω, όμως, ότι θα το καταβροχθίσω το βιβλίο και ότι όταν φτάσω στο σπίτι θα τρέξω να χωθώ στο κρεβάτι, τρέμοντας κάτω από το πάπλωμά μου με τα σχέδια πάσγουορκ ενώ η χιονοθύελλα που πλήττει το Οχάιο θα μαίνεται στο πάρκιγκ που βλέπω από το παράθυρό μου.

Το βιβλίο είναι από το 1982 και στο εσώφυλλο υπάρχει μια αφιέρωση γραμμένη με στιλό διαρκείας: «Στην Μπέτι! Με αγάπη από τη Μάργκαρετ, τη φίλη σου από τα Ortifast** J». Με συγκινεί η ιδέα ότι το βιβλίο δωρίστηκε από μια γυναίκα προς μια άλλη, οι οποίες γνωρίστηκαν κάποτε σε ομάδα ψυχοθεραπείας για το αδυνάτισμα. Με τον νου μου επεκτείνω λιγάκι το μήνυμα: *Θα τα καταφέρουμε, Μπέτι. Τα καταφέρνουμε ήδη. Εύχομαι αυτό το βιβλίο να σε ταξιδέψει πέρα από τα άστρα.*

Κάθε μέρα επιστρέφω τρέχοντας από το μάθημα για να απολαύσω τις συμβουλές της Έλεν. Με ενθουσιάζει το γεγονός ότι σε αυτό το βιβλίο, η Γκέρλι Μπράουν μοιράζεται με τις αναγνώστριες τα λάθη αλλά και τους περιστασιακούς θριάμβους της, και εξηγεί, με ακρίβεια –σαν να μιλάει σε ανόητους–, πώς μπορούμε να αποκτήσουμε «αγάπη, επιτυχία, σεξ και χρήματα, ακόμα και αν ξεκινάμε από το μηδέν».

* Sears στο πρωτότυπο: Αμερικανική αλυσίδα πολυκαταστημάτων. (Σ.τ.Μ.)

** Ortifast: Σειρά προϊόντων και πρόγραμμα αδυνατίσματος. (Σ.τ.Μ.)

Βεβαίως, εδώ θα πρέπει να τονίσω ότι οι περισσότερες συμβουλές της είναι παράλογες. Προτείνει στις αναγνώστριες να καταναλώνουν λιγότερες από χίλιες θερμίδες την ημέρα («δεν πειράζει και να πεινάσετε, ακόμα και να λιμοκτονήσετε... Ξεχάστε την ικανοποίηση. Πρέπει να νιώθετε σχετικά άσχημα και πεινασμένες όσο κάνετε δίαιτα, αλλιώς δεν κάνετε δίαιτα»), να αποφύγουν την τεκνοποίηση στο μέτρο που μπορούν και να είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμες για στοματικό σεξ («όσο πιο πολύ σεξ κάνετε, τόσο πιο πολύ θα αντέχετε»). Σε αυτό τον τομέα, η Έλεν δε δέχεται την ελεύθερη βούληση: «Η εξάντληση, η ανησυχία για κάποιο πρόβλημα, ακόμα και οι κράμπες της περιόδου – τίποτα δε θεωρείται δικαιολογία για να αποφεύγουν να κάνουν έρωτα, εκτός και αν είναι τόσο έξαλλες με τον άντρα που μοιράζεται το κρεβάτι τους, ώστε τα μάτια τους πετούν σπίθες και τα δόντια τους τρίζουν».

Κάποιες άλλες συμβουλές, όμως, είναι πιο λογικές. «Να φεύγετε πάντοτε για το αεροδρόμιο ένα τέταρτο νωρίτερα από όσο προγραμματίζετε, για να μη σας πιάσει άγχος» ή «Αν έχετε σοβαρά προσωπικά προβλήματα, σας προτείνω να επισκεφθείτε έναν ψυχίατρο για συμβουλές και υποστήριξη. Το να μη ζητήσετε βοήθεια για τον πληγωμένο νου και την πληγωμένη καρδιά σας είναι σαν να τρέχετε στον δρόμο με το αίμα να χύνεται ποτάμι από τον λαιμό σας...» Φυσικά, η ωμή σοφία της χάνει κάτι από τη δύναμή της, με προτάσεις όπως: «Για μένα, το να αποφεύγετε τους παντρεμένους όταν είστε ανύπαντρη είναι σαν να αιμορραγείτε και να προσπερνάτε το νοσοκομείο της πόλης της Τιχουάνα, επειδή προτιμάτε ένα αποστειρωμένο αμερικανικό νοσοκομείο κάπου μακριά, πέρα από τα σύνορα».

Το βιβλίο είναι χωρισμένο σε κεφάλαια, και κάθε κεφάλαιο ασχολείται με κάποιο ιερό τομέα της ζωής των γυναικών, όπως η διαίτα, το σεξ ή οι δυσκολίες του γάμου. Παρά, όμως, τις παρανοϊκές θεωρίες της, που δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με την ιδιαίτερα φεμινιστική ανατροφή μου, εκτιμώ τον τρόπο που η Έλεν επιλέγει να μοιραστεί τη δική της δυσάρεστη μάχη με την ακμή για να αποδείξει ότι *Η ευτυχία και η ικανοποίηση είναι εφικτές για όλους*. Στη συνέχεια, αποκαλύπτει το δικό της μοναδικό πάθος (ξεχώρισα εκείνο το κομμάτι που λέει για τον μπακλαβά), αλλά, ίσως και να την υποτιμώ. Ίσως αυτό δεν ήταν ατύχημα, αλλά χάρισμα.

Όταν βρήκα το βιβλίο της, δεν είχα καταλάβει ακριβώς τη θέση της Έλεν Γκέρλι Μπράουν, ούτε όλα όσα γράφτηκαν γι' αυτήν, ούτε και την επίδραση που άσκησε σε γυναίκες που είχα ως πρότυπο, γυναίκες όπως η Γκλόρια Στάινεμ* και η Νόρα Έφρον**. Δεν ήξερα ότι αποτελούσε τον όλεθρο του γυναικείου κινήματος, αλλά και της ροζ λογοτεχνίας, ούτε ότι ζούσε ακόμα, 80 χρόνων, και ότι συνέχιζε να κραδαίνει τον πέλε-

* Γκλόρια Μαρί Στάινεμ: Αμερικανίδα φεμινίστρια, δημοσιογράφος και πολιτική ακτιβίστρια, αρχηγός και εκπρόσωπος του αμερικανικού, φεμινιστικού κινήματος στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές της δεκαετίας του 1970.

** Νόρα Έφρον: Αμερικανίδα δημοσιογράφος, συγγραφέας μυθιστορημάτων και θεατρικών έργων, και σεναριογράφος. Ήταν υποψήφια τρεις φορές για το Όσκαρ καλύτερου σεναρίου για τις ταινίες *Η εξάφaniση της Κάρεν Σίλκγουντ*, *Όταν ο Χάρι γνώρισε τη Σάλι* και *Άγρυπνος στο Σιάτλ*, ενώ κέρδισε το βραβείο BAFTA καλύτερου πρωτότυπου σεναρίου για την ταινία *Όταν ο Χάρι γνώρισε τη Σάλι*.

κυ που την έκανε γνωστή, αρνούμενη κάθε βοήθεια προς τους κατατρεγμένους. Το μόνο που γνώριζα ήταν ότι παρουσίαζε μια ζωή πολύ πιο πλούσια από εκείνη του παρελθόντος, τη *Ζωή των Ποντικών* όπως την αποκαλούσε, δηλαδή όλων των άσχημων, των μη ξεχωριστών, των αδιαμόρφωτων. Πίστευε ότι, στο τέλος, θα θριαμβεύσουν οι γυναίκες Ποντικοί, αφού εκείνες θα διηγηθούν την ιστορία όσων πέρασαν αδιάφορες και δεν αγαπήθηκαν. Αυτή η προοπτική όχι μόνο με εξυπηρετούσε αλλά ήταν κάτι που είχα ανάγκη περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Ίσως, όπως υποστήριξε και η Έλεν, μια δυνατή, γεμάτη αυτοπεποίθηση και, ναι, σέξι γυναίκα να μη γεννιέται· ίσως να γίνεται. Ίσως.

Το πιο θαρραλέο για μένα είναι να ανακοινώνεις ότι αξίζει να διηγηθείς την ιστορία σου, ειδικά αν είσαι γυναίκα. Όσο σκληρά και αν έχουμε εργαστεί, όσο μεγάλη και αν ήταν η διαδρομή μας, γύρω μας κινούνται πολλές δυνάμεις που συνωμοτούν μεταξύ τους για να μας πείσουν ότι πρέπει να μας ενδιαφέρει μόνο η ομορφιά, ότι η γνώμη μας είναι περιττή και ότι δεν έχουμε τη βαρύτητα να πούμε αξιόλογες ιστορίες. Ότι η βιοματική συγγραφή από γυναίκες δεν είναι τίποτε άλλο από μια μάταιη άσκηση και ότι πρέπει, ακούνητες και αμίλητες, να εκτιμούμε τον νέο κόσμο που προσφέρεται στις γυναίκες.

Εγώ, όμως, θέλω να πω τις ιστορίες μου και, ακόμα περισσότερο, *πρέπει να πω τις ιστορίες μου*, για να διατηρήσω την ψυχική μου ισορροπία· ιστορίες για το ξύπνημά μου στο γυναικείο, ενήλικο σώμα μου, που με γέμισε αηδία και τρόμο. Για το άγγιγμα στα οπίσθιά μου όταν έκανα την πρακτική μου, για το πώς έπρεπε να αποδείξω την αξία μου σε μια αίθουσα γε-

μάτη πενηντάρηδες και για την εμφάνισή μου σε επίσημη εκδήλωση με μύτη κατακόκκινη. Για το πώς επέτρεψα να μου φερθούν οι άνδρες, ενώ γνώριζα ότι αυτό που έκαναν δεν ήταν σωστό. Ιστορίες για τη μητέρα μου, για τη γιαγιά μου, για τον πρώτο μου έρωτα που αποδείχθηκε γκέι εν μέρει, αλλά και για το πρώτο κορίτσι που ερωτεύτηκα και έγινε εχθρός μου. Και, αν μπορέσω να χρησιμοποιήσω τις ιστορίες μου για τη δική σας εξυπηρέτηση, ή για να σας αποτρέψω από το να κάνετε σεξ κάποια στιγμή που το μυαλό σας σας λέει να μην κατεβάσετε το εσώρουχό σας μπας και θελήσετε να το βάλετε στα πόδια, τότε κάθε μου παραστράτημα άξιζε. Φαντάζομαι ήδη την ντροπή που θα νιώσω στη σκέψη ότι δεν πρόσφερα κάτι, αλλά και τη δόξα που θα αποκτήσω αν καταφέρω να σας αποτρέψω από τη δοκιμή ενός ακριβού καθαρτικού χυμού ή από τη σκέψη ότι εσείς φταίτε που ξαφνικά πάγωσε απέναντί σας αυτός με τον οποίο βγαίνατε, τρομαγμένος με την προσωπική σας αποστολή στον κόσμο τούτο. Όχι, δεν είμαι ειδική σε θέματα σεξ, ούτε, όμως, και ψυχολόγος ή διαιτολόγος. Δεν είμαι μία ακόμη μητέρα με τρία παιδιά, ούτε ιδιοκτήτρια μιας επιτυχημένης εταιρείας καλσόν. Είμαι, όμως, ένα κορίτσι που θέλει να τα αποκτήσει όλα, και όσα θα ακολουθήσουν είναι απλώς αποσπάσματα από την πρώτη γραμμή του αγώνα μου.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
Έρωτας και σεξ

Πάρε την παρθενιά μου

(Σοβαρολογώ, πάρ' τη)

Όταν ήμουν εννιά, έγραψα έναν όρκο αγνότητας σε ένα χαρτί και, μετά, το έφαγα. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου, με πορτοκαλί φωσφοριζέ μαρκαδόρο, ότι θα παραμείνω παρθένα μέχρι να τελειώσω το λύκειο. Ήταν πολύ σημαντικό για μένα, γιατί ήξερα ότι η μητέρα μου περίμενε ως το καλοκαίρι πριν πάει στο κολέγιο, αλλά επίσης επειδή η Άντζελα Τσέις ήταν τα μαύρα της τα χάλια μετά την εμπειρία της σε εκείνο το ερείπιο που μαζεύονταν τα παιδιά του λυκείου για να ζευγαρώσουν. Αν η εμπειρία μου με το πατέ αποτελεί παράδειγμα ως προς αυτό –αφού πρόσφατα έφαγα τόσο πολύ που κατέληξα να κάνω εμετό–, τότε η θέλησή μου δεν ήταν ό,τι ακριβώς ήθελα. Χρειαζόμουν κάτι πιο δυνατό για να με αποτρέψει από το να κάνω σεξ σε μικρή ηλικία και έτσι έγραψα τον όρκο και ζήτησα από τη μητέρα μου να υπογράψει. Εκείνη αρνήθηκε. «Ποτέ δεν ξέρεις πώς τα φέρνει η ζωή και δε θέλω να νιώσεις ένοχη», μου είπε.

Τελικά, ο όρκος αποδείχτηκε περιττή προφύλαξη, αφού η ευκαιρία δεν παρουσιάστηκε ούτε στο λύκειο, ούτε και κατά

το πρώτο έτος στο κολέγιο, εκτός αν μετράει μια αποτυχημένη προσπάθεια με έναν κοντόχοντρο, αλλά φέρελπι πιλότο, ονόματι Τζέιμς. Παρότι η πράξη δεν ολοκληρώθηκε, προχώρησε τόσο ώστε την επομένη ψάρεψα ένα πρασινωπό, αχρησιμοποίητο προφυλακτικό πίσω από την κουκέτα μου. Όλα πήγαιναν πολύ καλά. Είχα βγάλει την μπλούζα μου και το παντελόνι μου, αλλά όταν αποκάλυψα ότι ήμουν ακόμα παρθένα, εκείνος –μάλλον δικαίως– τρόμαξε ότι ίσως του κολλήσω σαν βδέλλα, και εξαφανίστηκε. Στο δεύτερο έτος πήρα μεταγραφή για μια μικρή, φιλελεύθερη Σχολή Καλών Τεχνών στο Οχάιο, που ήταν γνωστή ως το πρώτο κολέγιο που δέχτηκε γυναίκες και Αφροαμερικανούς, αλλά και για τον πολυερωτικό και πολύπλευρα περίεργο φοιτητόκοσμό του. Εγώ δεν ήμουν τίποτα από τα δύο, αλλά το κολέγιο μου φάνηκε ως το κατάλληλο περιβάλλον για να μπει επιτέλους το νερό στ' αυλάκι.

Το Όμπερλιν ήταν η υπέρτατη φαντασίωση όσων ασπάζονται τον ελεύθερο έρωτα. Κατά την πρώτη καταιγίδα της χρονιάς, οι φοιτητές τρέχουν πέρα-δώθε γυμνοί, πασαλείβουν με λάσπη ο ένας το σώμα του άλλου, (εγώ φρόντισα να φορέσω τανκίνι) και αποκαλούν τους συμφοιτητές τους «πρώην εραστές και νυν φίλους). Οι φοιτητές οργάνωσαν κι ένα σεμινάριο για το σεξ, κατά ο οποίο, όπως κάθε χρόνο, ένα αγόρι και ένα κορίτσι αναλάμβαναν να επιδείξουν το πέος και το αιδοίο τους αντίστοιχα, ενώπιον ενός κοινού που διψάει να βλέπει τις εκπομπές της Δρ. Ρουθ*.

Ειλικρινά, ένιωθα σαν τη γηραιότερη παρθένα στην πόλη

* Ρουθ Γουέστχάιμερ: Αμερικανίδα σεξολόγος, τηλεοπτική προσωπικότητα και συγγραφέας, γνωστή ως «Dr. Ruth». (Σ.τ.Μ.)

–που μάλλον ήμουν–, εγώ και μία, εξίσου στερημένη, πανκ με μεγάλο στήθος από το Ολίμπια, της Ουάσινγκτον, με την οποία συναντιόμασταν συχνά, φορώντας τις νυχτικές μας, για να συζητήσουμε την έλλειψη ερωτικής προοπτικής. Θυμίζαμε ρεπλίκες της Έμιλι Ντίκινσον, με πίσριγκ στο πρόσωπο, που αναρωτιόμαστε τι μας περιμένει στη ζωή και αν είχαμε ήδη διαβεί τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην αθωότητα και τη λύπηση.

«Ο Τζος Κρόλνικ χάιδεψε με τα δάχτυλά του το λάστιχο του ολιπ μου! Τι να σημαίνει άραγε αυτό;»

«Το έκανε και σε μένα...»

Παρατηρούσαμε, επίσης, έντρομες, ότι η κοπελιά που φορούσε πιτζάμες με στάμπα τον Σούπερμαν ήταν ερωτευμένη με τον τύπο που εμφανιζόταν σε κάθε μάθημα φορώντας μοβ μπουρνούζι. Κοιτούσαν ο ένας τον άλλο αποχαυνωμένοι, χαμένοι στον δικό τους (αναμφίβολα σεξουαλικό) κόσμο των εσωρούχων.

Οι επιλογές ήταν λίγες, ειδικά για ανθρώπους σαν και μένα, που είχαν ξεπεράσει τους μπαϊσέξουαλ. Τουλάχιστον οι μισοί φοιτητές έπαιζαν Dungeons & Dragons και το ένα τέταρτο απέφευγε εντελώς τα παπούτσια. Το πιο ωραίο αγόρι που έχω δει στη σχολή ως τώρα, ένας μακρυμάλλης ροκάς, που αγαπάει τις αναρριχήσεις, ο Πράιβαν, σηκώθηκε από τη θέση του μετά το τέλος του μαθήματος για να αποκαλύψει τη φαρδιά, λευκή φούστα του. Ήταν πλέον προφανές ότι αν ήθελα να απολαύσω τον σαρκικό έρωτα θα έπρεπε να κάνω και κάποιες υποχωρήσεις.

Η δημιουργός, παραγωγός και πρωταγωνίστρια της σειράς-φαινόμενο *Girls* υπογράφει μια ξεκαρδιστική, σοφή και επώδυνα ειλικρινή συλλογή προσωπικών ιστοριών, κερδίζοντας επάξια μια θέση ανάμεσα στα πιο πρωτότυπα κι ελπιδοφόρα συγγραφικά ταλέντα της σύγχρονης γενιάς.

Η Λίνα Ντάναμ ρίχνει φως σε όλες εκείνες τις εμπειρίες που βιώνει ένα κορίτσι βγαίνοντας στον πραγματικό κόσμο: τον έρωτα, τη μοναξιά, την απογοήτευση του να είσαι δέκα κιλά υπέρβαρη παρότι τρέφεις μόνο με υγιεινές τροφές, την πίεση του να πρέπει να επιβάλεις τον εαυτό σου σε μια αίθουσα γεμάτη άνδρες με τα διπλά σου χρόνια, τη χαρά όταν γνωρίζεις τον πραγματικό έρωτα και, πάνω απ' όλα, το αίσθημα της δικαίωσης όταν βρίσκεις τα κότσια να πιστέψεις ότι η ιστορία σου αξίζει να ειπωθεί.

Πληθωρικό, συγκινητικό, βαθιά στοχαστικό, το ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΕΤΟΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙ αποτελεί μια ανταπόκριση από το αδυσώπητο μέτωπο που ονομάζουμε *ενηλικίωση*.

Η σειρά GИRLS προβάλλεται αποκλειστικά στο *Fox Life*.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13556

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η